

а Мира Зенона. Тѣзи два вѣрни робіе като неискаха никакъ да ся раздѣлѣтъ отъ тѣхнытъ господары, колко и че бѣха получили свободѣтъ, тѣ ги отрѣдиха да управлявать цѣлѣтъ имъ кѣщѣ, а тѣ исполнявахъ длѣжностьтъ си съ еднѣ голѣмѣ ревность и вѣрность, та можеха да послужать за примѣръ на сичкы онѣзи, които е провидѣніето отрѣдило въ робството. Е, сега, Вълкано, ако бѣхме были ный въ острова на робіетѣ, що щеше да ни ся случи?

ВЪЛКАНА.

Слугынята ми щеше да мя одрапа, щеше да ми удари еднѣ плесницѣ, щеше да мя назове безсрамница, выроглава.

УЧИТЕЛКА.

Туй щеше да е праведно; но азъ неискамъ толко много. Между туй трѣба да накажемъ тази погрѣшкѣ. Азъ щѣ дойдѣ ютрѣ у васъ на обѣдѣ; щѣ турѣ да сѣдне слугынята ви на ваше мѣсто на софрѣтъ, а вый ще ѣ послужвате. Вый трѣперете Милко?

МИЛКА.

Да, драга пріятелко; струва ми ся, че никога не быхъ могла да ся склонѣ за да направѣ туй. Защото онѣзи сѣтворенія сѣ толко выроглави, толко готови вече да дигнѣтъ почитаніето си къмъ насъ, щото страхъ бы мя было да имъ пушамъ да работѣтъ по волѣтъ си.

УЧИТЕЛКА.

Имате грѣшка на туй, драга. Вашитѣ слугы никога нема да вы прѣзирать за удовлетворенія,